

Jean-Pierre Cockaert dribbelde zich van ASO's Albertstadion tot voorzitter SV Bredene

Diplomaat Politievrienden

In zijn prille jeugd had Jean-Pierre Cockaert (55) voetbalgod Rik Coppens ingezwolgen. Met gevolg dat hij te bezitterig met de bal omging, maar langs de andere kant geen nood had aan krachtpatserij. Ja, hij kon verliezen! Met diezelfde ingesteldheid trad Jean-Pierre in dienst bij de Oostendse politie: liever inpraten op het gevoel van de overtreder, dan hem *bonkebonkebonke* de levieten tegen het lijf te kletsen. Zo ervaart iedereen vandaag Jean-Pierre Cockaert als de diplomaat van het korpssecretariaat: steeds bereid om iemand te helpen... en vooral de tien jaar jonge *Politievrienden* van voorzitter Peter Dejonghe een verdomd warm hart onder de riem te steken. Straks wordt de eenmaking politierijkswacht een feit. Jean-Pierre filosofeert: „Vooraleer het *koekebak* is, zullen er wel een paar jaar voorbijgaan. De entree van de vrouwtjes zinde indertijd ook niet iedereen, maar vandaag kunnen we de madammen niet meer missen!”

Vanuit een kroost van vier meisjes en drie voetbalgrage jongens was Jean-Pierre Cockaert de tweede oudste. Panne naar vader Marcel was kapitein op de O.204, van reder

In de Bredense Monnikenstraat heeft Jean-Pierre Cockaert de wereld in zijn hand. Hij genoot van het jeugdvoetbal bij AS Oostende, nam Bredense voetbalkornuiten onder zijn hoede om evenzo drie seizoenen SV als voorzitter te leiden. Op de foto koestert hij een prachtige trofee die hem ooit bij de blauwwitten te beurt viel. Jean-Pierre die fier is op 30 dienstjaren bij de Oostendse politie, knipt een oog naar zoon Kurt die vandaag bij de Bredense politie zijn strepen verdient.

Raymond Deckmyn, die voer zijn keppen thuis graag tongjes, staartvis en tarbot. Om het

maar niet te hebben over de lekkere *platjes* uit de dichtbij Noordzee.

Moeder Lucienne Herssens was een rasechte *Oostense* uit het volkse Westerkwartier, bij wie haar kinderen voor alles gingen. Pa had zo zijn eigen levensspreuk: „Je zult nooit rijk worden als je 's morgens naar je werk gaat en dan al weet wat je 's avonds zult verdienen hebben...”

In meisjesogen kijken... da's voor gezonde jongens!

In de Consciencieschool leefde Jean-Pierre een fantastische tijd. Hij was een goede middelmaat bij wie sport hoog scoorde. Ja, hij deed zijn plechtige communie. Of hij toen al in meisjesogen durfde te kijken? „En waarom niet, dat is toch weggelegd voor iedere gezonde jongen!”

Als tienjarige minniem was Jean-Pierre Cockaert één van de 50 snotneuzen die de donderdagnamiddag, een halfuur vóór tijd, aan de ASO-poort stonden te drummen om met hun plunjezakje naar binnen te stormen. Exploten uit die dagen, waren de grote tornooien die her en der in clubverband werden gespeeld.

— **Ooit in rood-groene faniontrui?**

— **Jean-Pierre:** „Als laatstejaars junior ben ik nog meege-

gaan naar Saint-Omer met trainer Bill Gormlie, die me iets te persoonlijk vond. In tweede afdeling speelde ik geen enkele fanionmatch mee, maar ging wel meerdere keren mee op competitievoorbereiding. En ik maakte één jaar deel uit van ASO-invallers. Op Waterschei zette ik ooit een strafschoep om... maar rateerde de tweede. Om maar eens te zeggen dat een penaltybal, zelfs voor de besten, wel altijd luizig vol zenuwen kan zitten!”

— **Voetballers vandaag technisch vaardiger?**

— **Jean-Pierre:** „Dat denk ik niet. Een Wilfried Puis kon de bal daar leggen, waar hij wilde. Ik herinner me dat we op het strand aan het shotten waren en er op zeker moment een mooi mamzelleke passeerde. Welnu, kattenpoot Wilfried borstelde het ronde balke tegen haar poezig kontje... zó charmant als was het een liefdeskus!”

— **Kon je de fusie ASO-VGO aanvaarden?**

— **Jean-Pierre:** „Ik heb de indruk dat geen enkele fusie 100 % geslaagd kan genoemd worden, om de eenvoudige reden dat niemand er beter bij vaart. Zeker de jeugd niet, die steeds meer moet inbinden. Neem den AS en 't Veegee: hoeveel mensen — van gefailleerde tot supporter! — werden niet belazerd? Kinderen, begeleiders, trainers en zeker ook het publiek... ze werden allemaal door de stront gehaald!”

— **Miljardensfeer van het millenniumvoetbal deed sportieve geest van de groene mat blijkbaar geen deugd...**

— **Jean-Pierre:** „Helemaal niet, vooral dan als men het gat ziet waarin de voetbaljeugd viel. Het aantal jonge gasten dat nog voetbalschoenen aantrekt, is zeker gehalveerd.”

Op het einde van Jean-Pierres ASO-leven bleek VGO in hem geïnteresseerd. Zonder de rivaliteit onder de respectievelijke besturen gerekend... hetgeen de transfersom nog niet aardig de hoogte induwde. Vandaar een andere scenario: vier jaar naar Houthulst voor de helft van de voor VGO voorziene prijs; hierna drie jaar naar Loppem en drie jaar naar Gistel om tenslotte bij SV Bredene te belanden. Gemeente alwaar zijn gezin sedert 1970 woonde. In de *pays* van duinenblekkers en campings speelde hij twee jaar, om hierna trainer van de cadetten te worden.

— **Jean-Pierre:** „SV Bredene was rijk aan jongeren, maar arm aan *pingping*. Maar ja, je kunt op de markt geen eieren kopen zonder geld. Met de jeugd werken was mijn opperste gedrevenheid, wat haaks stond tegenover een — rechtmatig rechte! — promotie. Tenslotte ben ik tien jaar preses geweest van de jeugd en drie jaar algemeen voorzitter, waarbij ik in principe voorrang gaf aan eigen spelers.”

— **Bredens jeugdturnooi ouw opperste dada...**

— **Jean-Pierre:** „De blauw-witte wedstrijdensliert die onder toenmalig voorzitter Gilbert Pittery werd opgestart, nam indertijd al mijn vrije tijd in. Het driedaags Bredens jeugdturnooi grijpt nog altijd eind mei plaats en geeft, van duiveltjes tot juniors, de voetbaljeugd van KVO, VGO, Hermes, SKVO, De Haan en Oudenburg de gelegenheid onder mekaar een sportieve strijd uit te vechten.”

— **Komische Luc Caals, vriend van SV Bredene?**

— **Jean-Pierre:** „Da's heel zeker waar. Hij had als het ware de SV-jongeren ingezwolgen.”

— **Niet iedereen apprecieert sloping Bredene-Palace...**

— **Jean-Pierre:** „Veel mensen zullen dit inderdaad spijtig vinden. Evenwel toegegeven, dat die feesttent — in zijn ver-

Bredene gaf
voorrang aan
eigen spelers

loederde toestand — op zeker ogenblik niet meer houdbaar was. Of er ooit op dezelfde plaats een nieuwe showneske burcht moet komen, is een vraag waarop het antwoord geven heus mij niet toekomt...”

— **Hooliganisme en miljardentransfers, allebei niet even schandalig ?**

— **Jean-Pierre :** „Ik zou het ook liever anders zien. De vraag is alleen maar, kan dit allemaal nog in respectabele vormen teruggeschroefd. Wat die miljardentransfers betreft : mij goed als men de helft — verplicht ! — aan poveren zou schenken.”

De timmerman trad toe tot politie

Aanvankelijk leerde Jean-Pierre het vak van timmermanschrijnwerker en ging dusdanig bij Socivac-Ipan van de Van Coillies werken, waarvoor hij trouwens ook nog bij het corporatief voetbal uitkwam. Hij maakte het *zagezede* failliet — waartegen de directie zelfverzekerd en succesvol in rechte ging ! — van dit goed en sterk bedrijf mee.

— **Jean-Pierre :** „Zoals bij zoveel jongeren zat het er bij mij in om eens aan de stad te kunnen geraken. Kwestie van een vaste job te hebben. Toen er bij de politie werd aangevraagd, leek mij dat een job met afwisseling zat.”

— **Imposante rij hoofdcommissarissen...**

— **Jean-Pierre :** „Het begon met Roger Vandewalle, gewezen VGO-voetballer die ook bij de corpopleg Politie nog meer dan zijn steek stond. Ikzelf werd ooit aangeduid om met de nationale politieploeg mee te gaan naar Rome. Selectie waar ook de Oostendse pompier Etienne Reunbrouck bij behoorde. Italië's mooie hoofdstad had eveneens een audiëntie bij de paus in petto. Hierna werd ik nog aangeduid voor een trip naar Tel-Aviv met de nationale Corpopleg. Als de bal maar rolt hé !”

— **En je latere bazen...**

— **Jean-Pierre :** „We werden op zeker moment bestuurd door twee commissarissen : Roger Simoens en Willy Easton. Toen kwam Miel Vansteenkiste, die vijf jaar hoofdcommissaris was en wiens leiding in pers en politiekringen al eens als rebeltijdperk werd versleten... toen het goede alerminst door het slechte werd ontzien. Na Miel is Willy Denys gekomen, die twee jaar geleden door huidig hoofdcommissaris Eddy Dupuis werd

opgevolgd. Eddy die om zijn sociale ingesteldheid alom wordt geprezen.”

— **Rijkswacht en politie : waar zit het verschil ?**

— **Jean-Pierre :** „Een rijkswachter heeft iets meer aan weekend- en zondagvergoedingen, maar zijn naakte wedde is dan weer wat aan de lagere kant. Al maakt het uiteindelijk allemaal zoveel niet uit.”

— **Zint eenmaking de politie ?**

— **Jean-Pierre :** „Iedereen zal dit wel een beetje op zijn eigen manier bekijken. Al verandert er voor de burger al evenzeer 't een en 't ander : als Jan Publiek het vroeger niet haalde bij de politie, dan poogde hij al eens bij de rijkswacht gelijk te krijgen. Iets wat met de eenmaking natuurlijk volkomen verleden tijd zal zijn...”

— **Ben je een gelukkig mens ?**

— **Jean-Pierre :** „Ik kan maar boffen. Hou van de Bredense duinenblekkers, de Oostendse zeedijk en voel me een koning te rijk temidden mijn Oostendse Politievrienden. Om niet te spreken van vrouwtje Daniella, zoon Kurt, kleinzoon Kelvin (1,5 jaar) en kleindochter Chelsea (vier jaar) die mijn familiegeluk compleet maken. Kan een mens wel nog meer wensen ? !

Waar kunnen kinderen nog spelen ?

Straatvoetballen met Wilfried Puis

Jean-Pierre Cockaert voelt zich een product uit het straatvoetbal, sportieve ingesteldheid die niet meer weer te vinden is in onze tot meer welvaart verheven contreien...

Toch is straatvoetbal een fenomeen waaruit de Argentijnse Maradonna ontsproot en bij ons als voorbeeld stond voor voetballende kinderen die heel wat balvaardiger waren dan diegenen die vandaag in duiveltjestrui kruipen. De reden is vrij logisch : in bijna geen enkele straat kunnen jongeren nog spelen, terwijl het weinige groen dat er toch nog is, beschermd wordt. Stel je voor dat het sierplein zou beschadigd worden !

— **Jean-Pierre** : „Als knaap woonde ik in de Sint-Janse Duivenstraat die paalde aan een wellust van weigonden ofte 't Vettegas, waar de Vanlekes speelden en een nooit te vergeten Wilfried Puis zijn linkse kattenpoot tot puurste voetbalkaraat stilerde !”

— **Waarom wilde je voetballer worden ?**

— **Jean-Pierre** : „Dat was de tijd dat er een fameuze tweestrijd was tussen den AS

In het kromme Madridstraatje leerde twintiger Jean-Pierre Cockaert in cancing The Kilt de schat van zijn leven kennen : Daniella Allary. Op 8 oktober 1966 spraken ze mekaar het ja-woord toe in de H. Hartkerk. Op de foto ziet men hun zoon Kurt die opgroeide tot een sportieve linksvoetige kwast, maar als voetballer iets minder gedreven was dan vader. Dochter Chelsea is een schattige, blauwogende meid. Jean-Pierre : We gaan ons 34-jarig huwelijk tegemoet. Zoveel factoren spelen mee of een 'menage' slaagt of niet. Wat mij betreft, ik zou opnieuw voor de trouwring kiezen !”

en 't Veegee... zoals d'Elleboudtse Zeewacht en Pros Vandenberghes Nieuwsblad van de Kust mekaar de zon in de ogen niet gunden ! Het grootste part van mijn schoolvrienden sloten aan bij AS Oostende... dus kroop ook ik in roodgroene trui.”

— **Wie leerde je toen wat...**

— **Jean-Pierre** : „Marcel Wets die, van beneden tot boven alles oefende wat ook maar roodgroen was, en sluffer Pol Monteny zorgden ervoor dat het kleine grut een voetbal kon beheersen. Wat zeggen wil : het lederen ding stoppen, tegenhouden en dragen...”

Vermeden gevecht, gewonnen gevecht

Met 30 jaar dienst bij de Oostendse politie heeft Jean-Pierre Cockaert er ook een 16-jarige bedrijvigheid op het korpssecretariaat, de BEL-cel die staat voor Budget - Economaat - Logistiek met adjunct-commissaris Fred Vandenbussche aan het hoofd opzitten. Hierbij passeerden volgende burgemeesters als *opperste baas*: joviale Piers, militante Goekint en ieders vriend Vandecasteele.

Toen Jean-Pierre Cockaert bij de politie binnenkwam was de witte helm al afgeschaft om enkele nog dienst te doen als oproerhelm bij manifestaties van openbare orde.

— Een tikkeltje weemoed aan die witte helmtijd?

— **Jean-Pierre**: „Praten over vroeger refereert meestal aan het oprakelen van de beste herinneringen. Wat volgens mij niet uitsluit dat het er zo veel jaar geleden doorgaans iets menselijker aan toeging. We maakten de opgang van de informatica mee. Zonder afbreuk te doen aan technische vooruitgang, maar het computertijdperk schakelt veel menselijkheid uit. De computerisering mist hart... en zonder rikketik is er geen ziel.”

— Werd het bureelwerk er eenvoudiger op?

— **Jean-Pierre**: „Aan het essentiële is er nog niet veel veranderd. Een aangifte moet nog altijd opgenomen en vastgesteld worden. Men probeert het zo eenvoudig mogelijk te houden, al laat de gerechtelijke weg niet altijd eenvoudig toe...”

We vertellen Jean-Pierre dat we het onlangs op de Mariakerkse avondmarkt meemaakten dat er tussen mensenstroom nog fietsers reden... en er aldaar geen enkele politiemans was te merken.

— Was men 30 jaar geleden strenger dan nu?

— **Jean-Pierre**: „Men had blijkbaar de zaken meer in de hand. Evenwel toegegeven, dat de billencarren in de bejubelde golden sixties een even hinderlijk fenomeen waren voor dijk en stadscentrum...”

— En daar kwamen de vrouwelijke agenten...

— **Jean-Pierre**: „Rita Devriese was de allereerste vrouw die de straat opging met het urgentieteam. Ze stond toen natuurlijk centraal. Ze werd intussen ingeschakeld bij de administratie. *Gemengd* houdt een aanpassing in van beide kanten. Men kan het politieapparaat niet meer indenken zonder vrouwen. Er zijn trouwens bepaalde aspecten — zoals jeugddelicten — waarmee Eva heel wat beter overweg kan dan Adam...”

— **Urgentieploeg... synoniem aan knokken?**

— **Jean-Pierre**: „Zo'n team bestaat uit twee mannen. We krijgen een beperkte opleiding in judo, waarin bepaalde collega's trouwens heel gedreven zijn. Ikzelf heb me nooit voorgedaan als de krachtpatser. Ik probeerde altijd verbaal tot een diplomatische oplossing te komen. Indachtig zijnde dat een vermeden gevecht een gewonnen gevecht is.”

— **Iedere situatie is doorgaans anders...**

— **Jean-Pierre**: „Je moet niet per se partij kiezen. Luisteren is bij dergelijke situaties meestal de reddende factor. Het moet gezegd dat een cosmopolitische Oostendenaar zich doorgaans heel goed verstaanbaar kan maken in het Nederlands, Frans, Engels en Duits!”

In het puur natuur van duinenblekkers en Noordzeegeweld waar August Plovie, Bertje Claeys, Roger Eerebout en Willy Vanhooren zich in burgemeesterssjerpen snoerden, werd Jean-Pierre Cockaert in 1985 aangezocht om voorzitter van SV Bredene te worden. Hij woonde er sedert 1970 en stichtte er trouwens een jeugdbestuur. Bovenstaande foto in het gezelschap van Urbain Braems en Aimé Rondeliez doet Jean-Pierre terugdenken aan 8 augustus 1987, toen SV Bredene speelde tegen het bezoekende en in de Europabeker uitkomende Panionios Athene (voor Urbain trainer was): Een prachtige... (rest of text is cut off)